

ἀποζυγισμός ὁ, ἀμάρτ. ἀποζυγισμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποζυγιάζω.

Ἡ ἀποπεράτωσις τοῦ ζυγίσματος: Ὡς τὸν ἀποζυγισμὸν πὸ ζυάσαμε δὸν ἀσβέστ' ἐπετάχθη γ' ἤκοψε (πὸ = ποῦ, ἤκοψε = ἔφυγε).

ἀποζυγώνω Κρήτ. (Σέμπρον. κ. ἀ.) Πόντ. (Ὁφ.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ζυγώνω. Ἡ λ. καὶ ἐν Γύπαρ. πρᾶξ. Β στ. 137 (ἐκδ. ΚΣάθα σ. 208).

Ι) Ἀκολουθῶ κατὰ πόδας, καταδιώκων πλησιάζω Κρήτ. (Σέμπρον. κ. ἀ.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ.: Ἄσμ. Ρωμαῖοι μ' ἀποζυγώνανε κι ἄφηκα τ' ἄρματά μου γιὰ νὰ γλυτώσω τὴ ζωὴ, νὰ ῥθῶ εἰς τὰ παιδιὰ μου Κρήτ.

Οἱ ὀχτὼ τσ' ἀποζυγώνουνε κι ὥστε νὰ κατεβοῦσι εἰς τὰ Μεσokλά 'ς τὸν ποταμὸ δώδεκα καταλοῦσι (καταλοῦσι = φονεύουν) αὐτόθι. Ἡ σημ. καὶ ἐν Γύπαρ. ἐνθ' ἄν. «τὸ λάφι ἀποζυγώνοντας τόση εἶμαι κουρασμένη | ὅπου ῥθῶ σὲ ὦρα δυὸ φορὲς νὰ πέσω λιγωμένη». Συνών. ἀπογλακῶ 1. ΙΙ) Ἀναλαμβάνω ἐκ λιποθυμίας Πόντ. (Ὁφ.): Ἐζύγωσε καὶ χάρ' ἐπεζύγωσε (χάρ' = νά, ἰδοῦ). Συνών. ἀπολιγοθυμῶ, ξελιποθυμῶ.

ἀπόζυμο τό, ἀμάρτ. ἀπόζ'μο Σκῦρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ζύμη. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,189.

Ὁ ἐκ τῆς τελευταίας ζύμης κατασκευαζόμενος ἄρτος δι' ἀποξέσεως τοῦ πίνακος.

ἀποζυμώνω σύνθηθ. ἀποζουμώνω Πόντ. (Χαλδ.) ἀπουζ'μώνου Σάμ. κ. ἀ. 'πιζ'μώνου Ἰμβρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ζυμώνω. Ὁ τύπ. 'πιζ'μώνου κατὰ παρετυμ. πρὸς τὴν ἐπί.

1) Περαιτῶ τὸ ζύωμα συνήθως τοῦ ἄρτου σύνθηθ.: Ζύμωσε ἡ μάνα σου; — Οὐ, ζύμωσε κι ἀποζύμωσε! Ἀθῆν. Μὴ δοῦν ἀνάψιτι δὸν φοῦρνον, γιὰτὶ ἀκόμα δὲ διζύμουσα Ἰμβρ. || Ἄσμ.

Προτοῦ νὰ κοσκινίσωμε, καλῶς τὸν κύρ- Βασίλει!

τώρα π' ἀποζυμώσαμε, ἔξω, μωρὲ κασιόδη!

(ἐπὶ ἀχαρίστου ἀπαρνούμενου τοὺς βοηθήσαντας αὐτὸν εὐθύς ὡς παύση νὰ ἔχη τὴν ἀνάγκην των) Σῦρ. β) Ἐξ ὀλοκλήρου ζυμώνω τι σύνθηθ.: Τοὺς ἀποζύμωσε τοὺς λουκουμάδες. 2) Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ζυμώματος ἐξαφανίζω καὶ τὰ τελευταῖα ἴχνη τοῦ μὴ ἀναμιχθέντος εἰσέτι ἀλεύρου μεταβάλλων αὐτὰ εἰς ζύμην Πόντ. (Χαλδ.): Ἀποζουμώνω τ' ἀλεύρα.

ἀποζυμωσιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀπουζ'μουσιὰ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποζυμώνω.

Τέλος τοῦ ζυμώματος.

ἀποζυμώτρα ἡ, Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ. ἀπουζ'μώτρα Σάμ. ἀποζομώτρα Ἰκαρ. ἀποζυμώτρα Κύθν. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποζυμώνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -τρα. Ἰδ. ΓΧατζιδ. Γλωσσολ. Μελέτ. 183 κέξ. Ὁ τύπ. ἀποζομώτρα κατ' ἀφομ. Ἰδ. ΜΦιλῆντ. Γλωσσολ. 3,141.

Ἡ περατώσασα τὸ ζύωμα γυνή, ἡ ὁποία συνήθως εἶναι κατάκοπος ἔνεκα τῆς ἐργασίας ταύτης ἐνθ' ἄν.: Φρ. Στέτσεσαι σὰν τὴν ἀποζυμώτρα (ἐπὶ ἀνθρώπου κατακόπου, ἀδρανούς, χαύνου) Κύθν. Ἡκαίσεσαι σὰν τὴν ἀποζυμώτρα (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀδιαφόρου, ὀκνηροῦ) Κρήν. Ἀπόμεινε σὰν τὴν ἀποζυμώτρα (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀναύτου, ἀναπολογήτου μένοντος μετ' ἀποκάλυψιν σφάλματός τινος αὐτοῦ) Κύθν.

ἀποζῶ ἀμάρτ. ἀποζῶ Τσακων.

Τὸ ἀρχ. ἀποζῶ.

Ζῶ ἀπὸ τινος, ἀποζῶ.

* **ἀποζωίζω**, μέσ. ἀποζωίσκουμαι Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ζωίζω.

Ἀποβάλλω οἶονεὶ τὴν ζωὴν, ἀποβάλλω τὰς σωματικὰς δυνάμεις, ἀπαυδῶ.

ἀπόζωμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποζώνω.

Τὸ ν' ἀποζώνη ἢ ν' ἀποζώνεται τις.

ἀποζώνω Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀποζώννυμι.

Ἀφαιρῶ τὴν ζώνην τινὸς ἐνθ' ἄν.: Ἀπόζωσον τὸ μωρὸν Τραπ. Ἐδ' κ' ἔναν ζουνάρ' ἄμον θεόχτιστον, τῇ κιφαλὶ' ἄχτε ζώδεκα κι ἀποζώδεκα (ἔχει καὶ μίαν ζώνην ὡς ἀπὸ θεοῦ κατασκευασθεῖσαν, ἣτις ζώνεται καὶ λύεται ἀφ' ἑαυτῆς. Ἐκ παραμυθ.) Κερασ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Ἡρωδιαν. Ἱστορ. 2,13,17 «κελεύω ἀποζῶσαί τε ὑμᾶς καὶ ἀποδύσαντας... γυμνοὺς ἀποπέμπειν» Συνών. ξεζώνω.

ἀπόζωστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπέζωστος Νίσυρ. 'πόζωστος Κύπρ. (Σολ. κ. ἀ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀπόζωστος.

1) Ὁ μὴ καλῶς ἐζωσμένος Κύπρ. (Σολ. κ. ἀ.) 2) Ἀνυπόδητος Νίσυρ.: Ἄσμ.

Ὁ Χάρος ἐκατέαινε ἀπ' τὸ μαρμαροῦνι,

λαλεῖ τοὺς νεοὺς ἀπέζωστους, τὲς νεῖς ξεγδυμνωμένες

(μοιρολ. μαρμαροῦνι = μαρμαροβούνι, λαλεῖ = ἐλαύνει, ὀδηγεῖ).

ἀποήμερα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀπουήμερα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ἡμέρα.

Τὴν δευτέραν ἡμέραν μεθ' ὠρισμένην χρονολογίαν:

Ἀποήμερα τ' Φουτῶν εἶνι τ' αἰ-Γιαννιού.

ἀποθάβω Ἀθῆν. Ἀνδρ. Κρήτ. κ. ἀ. 'ποθάβω Κρήτ. (Βιάνν. κ. ἀ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. θάβω.

Περαιτῶ τὴν ταφὴν τινος ἐνθ' ἄν.: Δὲν τὸν ἀποθάψαμε ἀκόμη τὸν δεῖνα Ἀθῆν. || Ἄσμ.

Ὅδε θὰ μὲ 'ποθάψετε καὶ σβήσουν δὲ καθήλμα,

σύρετε ναῦτες μὲ φωνὴ νὰ κλάψη μὲ ἀγία

Κρήτ.

ἀποθαλαμάσσω ἀμάρτ. 'ποθαλαμάσσω Ρόδ. (Ἁγίος Ἰσίδωρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ *θαλαμάσσω < θαλάμη, δι' ὃ πβ. θαλαμώνω. Ἡ ἀποβολὴ τοῦ α παρὰ τὸ ὑγρὸν κατὰ τὸν νόμον τοῦ Kretschmer.

Ὑπερκορέννυμαι φαγὼν μετὰ βουλιμίας. Πβ. θαλαμώνω, ρουπώνω, στομπώνω, τυλώνω.

ἀποθαλασσιὰ ἡ, ἀποθαλασσία Πελοπ. (Λακων.) ἀποθαλασσιὰ Ἀνδρ. Βιθυν. (Κατιρ.) Θράκ. (Μυριόφ.) Ἰων. (Κρήν.) Κεφαλλ. Κύθν. Μεγίστ. Νάξ. Πάρ. Σίφν. Χίος κ. ἀ. — ΑΠαπαδιαμ. Χριστουγ. διηγ. 96 ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 16 — Λεξ. Μπριγκ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ. 312 Πρω. Δημητρ. ἀποθαλασσιὰ Σαμοθρ. ἀποθαλασσά Θήρ. Πάρ. (Λεῦκ. κ. ἀ.) Σύμ. ἀποθαλασσά Σκόπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. θάλασσα. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀκροθαλασσιὰ, φουσκοθαλασσιὰ.

1) Ἡ μετὰ τὴν τρικυμίαν κατάπαυσις τοῦ πολλοῦ σάλου τῶν κυμάτων, ἡ κατηρέμησις τῆς θαλάσσης Θήρ. Μεγίστ. Σκόπ.: Κάνει ἀποθαλασσά Θήρ. || Φρ. Πρύμνα τσ' ἀποθαλασσιὰ (ἐπὶ τῶν εἰς πᾶσαν ἐπιχείρησιν οὐδὲν κώλυμα εὐρι-

σκότων ἢ ἐπὶ καλῆς ἐκβάσεως ὑποθέσεώς τινος) Μεγίστ.

β) Ὁ μετὰ τὴν τρικυμίαν ἐπὶ τι διατηρούμενος σάλος τῶν κυμάτων ἀφοῦ καταπαύσῃ ὁ ἄνεμος ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: *Εἴτε τροπὴ εἰς τὸν μαῖστρον ἦτο εἴτε ἀποθαλασσὴ καὶ μπουκκάρισμα τοῦ κόρφου, τὰ κύματα ἤρχισαν νὰ ὀγκοῦνται κατὰ πρῶραν τοῦ μικροῦ σκάφους» ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ' ἄν. Συνών. φουσκοθαλασσιάζ. 2) Ὑπῆνεμον μέρος θαλάσσης παρὰ τὴν ξηρὰν ἐντὸς ὁρμίσκου ἢ κάτωθεν βράχων Ἄνδρ. Βιθυν. (Κατιρ.) Θήρ. Θράκ. (Μυριόφ.) Ἰων. (Κρήν.) Κεφαλλ. Κύθν. Νάξ. Πάρ. (Λεῦκ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Λακων.) Σίφν. Σύμ. Χίος κ. ἄ. — ΠΒλαστός ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Μπριγκ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ. 312 Πρω. Δημητρ.: *Εἰλατε νὰ κολυμπήσωμε δῶ ποῦ νὰ ἀποθαλασσῶ Χίος Μπήκαμε 'ς τὴν ἀποθαλασσὴν καὶ κόψαμε ὁροστὰ (εἰσλήθομεν εἰς τὰ κατηρεμισμένα ὕδατα καὶ τὸ πλοῖον ἐπροχώρησε ταχέως) Κατιρ. || Ποίημ.

Καὶ πέρα 'κεῖ 'ς τὸν Ὠρωπὸ καὶ δῶθε 'ς τὴ Ραφήνα νίβουν 'ς τοὺς ἀποθαλασσιεὺς οἱ κάβοι τὰ σφουριὰ τους ΠΒλαστός ἐνθ' ἄν. Πβ. ἀπανεμίς Α2. 3) Ἐπιρρηματ., παρὰ τὴν ξηρὰν, μακρὰν τῆς θαλασσοταραχῆς Χίος (Βροντ.): Τὸ βαπώρι πηγαίνει ἀποθαλασσῶ.

ἀποθαλασσίζω Χίος κ. ἄ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. θάλασσα.

Ἐν χρήσει μόνον κατὰ γ'. ἐνικ. πρόσωπ., κατηρεμεῖ ἢ θάλασσα: *Εδῶ ἀποθαλασσιζει.

ἀποθαλασσώνω Θήρ. — Λεξ. Δημητρ. Μέσ. ἀποθαλασσώνομαι λόγ. πολλαχ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. θαλασσώνω.

1) Ἐκφεύγων τὴν τρικυμώδη θάλασσαν ἔρχομαι εἰς μέρος ὑπῆνεμον Θήρ.: Ν' ἀποθαλασσώσῃ ἡ βάρκα νὰ σὲ ξεδαρκάρω. β) Μέσ. ἀφίπταμαι τῆς θαλάσσης λόγ. πολλαχ.: *Αποθαλασσώθηκε τὸ ὑδροπλάνο. Τὸ ὑδροπλάνο εἶναι ἀποθαλασσωμένο. 2) Μεταφ. ἐπιφέρω πλήρη σύγχυσιν, ἀταξίαν, ἀκαταστασίαν Λεξ. Δημητρ.: Μπήκαμε 'ς τὰ πράματα καὶ τ' ἀποθαλάσσωσαν. Συνών. ἀποπελαγώνω, θαλασσοποιῶ, θαλασσώνω, πελαγώνω.

ἀποθαμάζω ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι κὶ ἀντίλογ. 30 — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. *ποθαμάζω Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) *ποθαμ-μάζω Κύπρ. (Γερμασ. κ. ἄ.) ἀπιθαμάζω Λῆμν. Μέσ. ἀποθαμάζομαι Κρήτ. Νάξ. (*Απύρανθ.) Χίος ἀπονθαμάζομαι Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Αἰν.) *ποθαμ-μάζομαι Κύπρ. *ποθαμάζομαι Ρόδ. *πεθαμάζομαι Θράκ. (Σαρεκκλ.) *ποχαμ-μάζομαι Κύπρ. ἀποθαμαίνομαι ΧΧρηστοβασ. Χρόν. σκλαβ. 120.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποθαυμάζω.

1) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἐκπλήσσομαι ἐπὶ τῇ θεᾷ ἢ τῷ ἀκούσματι τινος, θαυμάζω μεγάλως Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ. Κύπρ. (Γερμασ. κ. ἄ.) Ρόδ. κ. ἄ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: Πήγαινε κ' ἡ βασιλοπούλλα, τὰ γλεπε καὶ *ποθάμαζε (ἐκ παραμυθ.) Σωζόπ. Μὲν *ποθαμ-μάζεσαι γιὰ εἶσι μικρὰ πράματα Κύπρ. *Αποθαμάζω πῶς τὰ καταφέρνεις Λεξ. Δημητρ. *Εποθαμάχτην ποῦ τό *κουσε Ρόδ. *Εδκιάδ-διζεν τὸ ἄστρον κ' ἐποθάμ-μασεν (ἐδκιάδ-διζεν = διέσχιζε, ἐνν. τὸν οὐρανὸν) Κύπρ. *Εμεινεν *ποθαμ-μασμένος (ἐξεστηκῶς) αὐτόθ. || Παροιμ.

*Οπκοῖος *ἐν εἶεν βουνὰ τῶαι κάστρη, εἶεν τὸν φουρνον τῶαι *ποχαμ-μάστην (ἐπὶ τοῦ θαυμάζοντος πράγματα ἀσήμαντα) αὐτόθ. || *Ἄσμ.

Νὰ μὲν κάμνεις ταραδὴν, φίλοι μου, νὰ χαρῆτε, ν' ἀκούσετε τί ἔγινεν τῶαι νὰ *ποθαμ-μαστήτε Κύπρ.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

Βλέπει νὰ πέφτουν 'ς τῆς Χρυσῆς τοῖς πλάτες οἱ πλεξοῦδες... κ' εὐθὺς ἀποθαμάστηκε, τοὺς βάσκανε καὶ λέει

Κρήτ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ἡρόδ. 1,88 «ἀπεθώμαζε ὁρέων». Καὶ μετβ. ἀποθαυμάζω τι Κύπρ. Λῆμν. Χίος — ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Πρω.: *Ποθαμ-μάζω τὲς ἀρκογκιές του (ἀρκογκιές = ἀρχοντιές) Κύπρ. *Ο,τ' πρᾶμα κινούργιον νὰ δοῦνι τ' ἀπιθαμάζ'νι οὐ κόσμους Λῆμν. Γέρον κὶ ἀποθαμάζω τ' ἄμετρο πλῆθος τοὺς ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. *Αποθαμαίνονται τὴν ὁμορφίαν του οἱ ἐρχόμενοι ἀπὸ τοὺς δυὸ . . . δρόμους ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἄν. || *Ἄσμ.

*Σ τὴν μέσην τῶν εὐγενικῶν βασιτῶν χωριατοπούλλα, ὁ βασιλεὺς περαστικὸς ἀποθαμάστηκε τὴν

(βασιτῶν = κρατεῖ τὸν χορὸν) Χίος Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ὁμ. ζ 49 «ἄφαρ δ' ἀπεθαύμασ' ὄνειρον». Καὶ μετὰ γενικ. προσώπ. Κύπρ.: *Ποθαμ-μάζομαι σου πῶς 'ἐν ἐκατάλαβες. Πβ. ἀρχ. θ α ν μ ἄ ζ ω. 2) Θαυμάζων προσηλῶ τὸ βλέμμα μου ἐπὶ τινος προσώπου ἢ ἀντικειμένου, ὥστε νὰ τὸ βασκάνω Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Νάξ. (*Απύρανθ.): Τί ἀπονθαμάζισι, μαρέ, τοῦ πιδί; Ζαγορ. *Εὖ το ξέρω πῶς πιάνει τὸ μάτι μου καὶ δὲν ἀποθαμάζομαι ποτὲς ἀπάνω σὲ κάνει *Απύρανθ. Τὰ πράματα νὰ μὴν τὰ *πεθαμαζῶστε, γατὶ σκάν'να (πράματα = ζῶα, σκάν'να = σκάζουνε) Σαρεκκλ.

ἀποθάμαξι ἢ, Νάξ. (*Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθαμάζω.

*Υπερβολικὸς θαυμασμός, ἐκπληξις: Εἰδ' ἀποθάμαξι 'ν' εὐτή! Συνών. ἀποθάμασμα, ἀποθαμασμός.

ἀποθάμασμα τό, ἀμάρτ. *ποθαμ-μασμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθαμάζω.

*Αποθάμαξι, ὁ ἰδ.

ἀποθαμασμός ὁ, ἀμάρτ. *ποθαμ-μασμός Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθαμάζω.

*Αποθάμαξι, ὁ ἰδ.

ἀποθαμαστός ἐπίθ. ἀμάρτ. *ποχαμ-μαστός Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθαμάζω.

*Εκπληκτος.

ἀποθαμαστούρης ἐπίθ. ἀμάρτ. *ποθαμ-μαστούρης Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀποθαμαστός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούρης.

*Ὁ θαυμάζων τι πολὺ.

ἀποθάμνιν τό, ἀμάρτ. Πληθ. *ποθάμνια Κάμπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. θ α μ ν ῖ ν.

Πληθ., οἱ ἐκ τῆς γῆς ἀναβλαστάνοντες νέοι θαλλοὶ θάμνων ἐκκοπέντων: *Ἄσμ.

*Εχω λαοὺς καὶ πέρδικες κὶ ἀγρίμνια γιὰ κυνή, ἔχω πιθίμνια γιὰ τ' ἀρνιά, *ποθάμνια γιὰ τοὺς κρούους (λαοὺς = λαγούς, πιθίμνια = μέρη ἐπὶ ὁρέων περίφρακτα πρὸς βοσκήν).

ἀποθαμπώνω ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 41.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. θ α μ π ῶ ν ω.

Προξενῶ θάμβρος πολὺ, ἐκθαμβῶ: Ποίημ.

Οἱ μπαλτᾶδες τοὺς σὰν ἥλιοι ἀποθαμπώνουν.

Συνών. σ τ ρ α β ῶ ν ω.

ἀποθάρεμα τό, ἀμάρτ. *ποθάρεμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθαρεύω.

*Εμπιστοσύνη.

ἀποθαρεύω Πελοπν. (Κορινθ.) κ. ἄ. — ΜΛελέκ. Ἐπιδόρπ. 242 — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀπονθαρεύουν Θεσσ.

